



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

8. Sagæ in vrsum, & sagi in trumcum & bouem lepida conuersio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

re in symposio potitans, limis observabat coquam mensuras cerenise, quã propinabat (ut solent) bifurca notantem creta. Dissimulat nihilominus dum compotatio soluitur. Tum hospitam vocat, ut calculum expensi subducatur. Petit ista quantũ creta notarat: negat ille, & multis vltro citroq; iactis, pecuniam in mensam proycit, quã sciebat sufficere; & discedit; stomachabunda hac, tu verò, ait, non hinc hodie poteris domum, vel non ego, quæ sum. Abit contemnens muliercula minas. Ubi pervenit ad fluvium, in quo scapham reliquerat, nequit una cum filio admodum valido summa ope eam à ripa contis depellere. Diceret clavis affixam vicino solo. Fors duo tresve milites illic iter habebant. Compellat, & contubernales, clamat, boni. Venite suppetias, ut hinc lintrem de ripa deducamus: merces opera futura largum à me bibale. Parent & ingreffi, quantum possunt, protrudunt. Diu frustra fuere, anhelus vnus & sudans, quin sarsinas & onera hac efferimus, fortè vacuam commodius deducemus. Fit: Et ecce, mercibus expositis, vident in sentina ingentem luridũ buffonem scintillantibus oculis eos intuentem. Non tulit vnus militum, sed glady cuspide perforatum ad guttur tumidatum in aquam eiecit. Ille quasi exanimis in tergum pronoluitur ventre supinato. Vulnera natitanti imponunt ceteri alia, & repente nãvis soluitur. Iatus rusticus ad idem vnde venerat hospitium auxiliores redacit: potum petit: prabet ancilla: Quarit ille, vbi hospita? audit pestimè habere, & animam in lecto agere. Quid, inquit, inepta ebriam me putas? Vix media pars hore elapsa, cum ego illam isthic sanam, & malam, qualis tu, reliqui? Eo, & visam, quid hoc rei? intrat in thalamum, inuenit collum & ventrem vulneribus perfossam, laseramq; expirasse. Unde hac, exclamat, vulnera? Nescire se profretur ancilla, nec domo, quod sciret, pedem extulisse. Iur ad Magistratum, vulnera casim punctimq; illata inueniuntur. Iisdem in locis, quibus buffonem, qui nusquam comparebat, milites distinxerant. Hæc ille.

VIII.

Quibus addi possunt duo ex Austria. Ibi enim Serenissimus Archidux Carolus in venatione quadam, ceruos, credo, secutus, incidit in immanem quendam vrsum, quem iaculatu plumbeæ glandis petens, audiit famineam vocem, *va mihi*, clamantem, quam secutus, reperit vrsum in anum conuersum,

sum, quæ pro præda humi iacuit, ex globi icu interemta. Rem hanc narrari auidi ab ijs, qui Archiduci erant intimi. Confimile quid, haud ante multos annos, in superiore Austria, cõtingit, quanquam euentu latiore. Inter rebellium capita vnus erat, magicæ artis princeps. Is varia commentus est, vt sibi quandam diuinitatis opinionem, apud simplices, conciliaret. Finxit enim impiè se Gabrielis Archangeli generu esse, eaq; propter multa ab eodem Archangelo futura, multa arcana discere. Pro quibus sacrilegis mendacijs, vt & pro rebellione mercedem suam accepit. Hic ergo vir, ope dæmonis, multa lepida sæpe fecit. Aliquando ambulans ruri, cum videret procul aduenientem institorem vitrorum, sub corbe doruario bene scyphis vtreis onusto, pressum, curuatum, fatigatum; in media via repentè se ipsum conuertit in arboris truncum, vix vno alterouè pede à terra emergentem, & sessui idoneum. Ad quem vbi vitrorum baiulus oppidò lassus peruenit, commodè quiescendi locum ratus, supra assedit, & conuiuere oculis cæpit. Dormitanti & nictanti magus, iterum in hominis figurã mutatus se subduxit, vt concidens baiulus pariter, corbis, vitraq; omnia in terram effunderentur. Fractorum vitroru sonitu somno excussus institor, vidit se inter scyphorum cadauera iacere; neque tam suo casu, quàm miseranda mercis strage iacturaq; mouebatur, eam eiulabili lamentatione deplorabat. Accessit magus, & caussam lamentorum non tantum audiuit, sed oculis quoq; vidit demonstratam. Ergo vt miseru hominem consolaretur, Succurram, inquiebat, si vis mihi parere; & ita succurram, vt etiam lucrum tuæ mercis sis reportaturus. Cui cum alter operam suam addixisset, Ecce, aiebat, ego nunc in bouem mutabor, tu me sane ligatum, in proximum oppidum deducito, inibi in foro constitutum vende, & cum pecunia abi. Dixit & adhuc durante sermonis humani vocè mugire cœpit; vltima certè syllaba in mugitum desinebat; cumque vellet institor plura interrogare, vidit pro pileo duo alta lateque lunata cornua in capite mugientis stare; proq; gemino pede quadrupedè, pro homine bouem in iisdem vestigijs hære, bene pastum, lectum, formosum, qui vt duci posset,

posset, funem cornibus implicitum ipse gerebat. Relictis igitur vitrorum fragminibus extemporalea bestiam baiulus trahabat, haud inuite sequentem. Et facile inuenit emtorē bos tam nitidus & pinguis, praesertim pretio non maximo additus. Emit eum lanio, atque domum, cum tripudio duxit, gloriatus se eo die bonum forum habuisse. Domi, postquam eum praesepibus innexuit, famulo mandavit, ut ei foeni affatim praerberet. Is latus stabulum adit, & foenum ambobus brachijs prehensum boui hospiti sufficiens apponit. Hic mirabile quid accidit. Nam bos claris verbis locutus dicit: *Stulte quid apponis? non vescor ego foeno.* Attonitus seruus, *Quid ergo vis comedere?* inquit. Cui bos rursus: *Pulmenti ego vescor* ait. Seruus admiratione plenus ad herum currit, eumque interrogat, *Qualemnam bouem emerit, qui loqui sermonem humanum nosset, & non foeno, sed pulmento vesci vellet?* Obstupescens lanio, arrepta bipenni, aduolat in stabulum; sed nihil ibi reperit, praeter funem, quo se suspenderet, si ei pendere liberet.

IX.

Ita ergo vidimus, arte Tartarea, homines in boues & vacas, in vrsos & lupos, in mures & bufones, in picas & noctuas, & denique in quae non monstra mutari posse. Quae cum ita se habeant, quis, reclamante Graecia, Asia, Italia, Gallia, Hispania, Germania, Polonia, & toto denique terrarum orbe, hominis in brutum conuersionem experto, velit negare? aut falsam atque fictitiam asserere? Ob has certe experientias Gaspar Peucerus, qui hasce metamorphoses sibi semper fabulas visas scripserat, tandem multitudine testium & exemplorum, quae mercatores plurimi fide digni, etiam ex alio orbe, confirmarunt, victus manus dedit, calamumque; reduxit, assensumque; contrariae sententiae praebuit, affirmanti malos daemones ex hominibus varia posse monstra producere. Cum Peucero stant Spondanus, Bodinus, Philippus Camerarius, & pauci alij; qui procliuissimè etiam Poëtarum fabulis subscribent, & fabulas non esse fabulas, sed historias dicent, verumque esse testabuntur quod de Lycaone Arcadiae rege canit Ovidius:

Tertius